

hed for Menneskeliv paa Søen gjort til en Pligt.

Ved det Skøn, Skibsføreren efter § 31 skal udøve over, om Deviation kan anses for rimelig begrundet, maa han lægge Vægt paa den ene Side paa Størrelsen af de Værdier, der kan vindes, og paa den anden Side paa de Interesser, Befragter og Ladnings-ejer kan have i, at Rejsen foretages med størst mulig Hurtighed.

Lige med Deviation regnes andet Op-hold under Rejsen.

Til § 99.

I Søloven findes ikke nogen til For-slaget § 99 svarende Bestemmelse. Den givne Regel er anset som en naturlig Kon-sekvens af Reglen i Forslagets § 96.

Det maa afgøres efter Forholdene i hvert enkelt Tilfælde, om Ordre om Be-stemmelsessted eller anden Anvisning kan anses givet „i Tide“. Ligesom efter § 96 er Erstatning, der gaar ud over Godtgørelse som for Overliggetid, afhængig af, om der fra Bortfragterens Medkontrahents Side foreligger Fejl eller Forsømmelse. Forslaget giver ikke Ret til at hæve Kontrakten paa Grund af Forsinkelse med at give de her om-handlede Anvisninger. Om saadan Hævnings-ret haves, maa afgøres efter de almindelige Regler om Misligholdelse af Kontrakter.

Det skal endelig nævnes, at mulig be-sparet Lastetid ikke giver Befragteren (Af-laderen) Ret til uden Erstatning at lade Skibet henligge ventende i en Ordrehavn, til den aftalte Lastetid er forbrugt.

Til § 100.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 153. Paa Grund af deres store praktiske Betydning har man dog udtrykkeligt fremhævet Kanalafgifter og Lodspenge som værende blandt de Udgifter, Bortfragteren maa bære, medens man paa den anden Side har undladt at nævne Karantæneomkostninger, der ikke altid synes at burde falde Bortfragteren til Last.

Vareafgifter vedrører ikke Bortfrag-teren. Det bemærkes herved, at det afgø-rende for, om en Udgift efter denne Para-

graf skal bæres af Bortfragteren, ikke er Afgiftens Beregningsgrundlag, men om den maa anses at være forbundet med *Befor-dringen*. Kanalafgift beregnes saaledes un-dertiden ogsaa efter Lastens Art og Mængde, men maa alligevel i sin Helhed anses for Afgift for Passage af Kanalen og derfor paahvile Bortfragteren.

§ 101.

I Søloven er Bortfragterens Omsorgs-pligt for Godset kun udtrykt gennem Reg-len i § 53 om Skibsførerens Pligt til under Rejsen at drage Omsorg for Godset og vare-tage Ladningsejerens Interesser, og indi-rekte gennem Bestemmelserne i §§ 7, 8 og 142. Man har imidlertid anset det for ønskeligt, at der i Befragtningskapitlet op-tages en udtrykkelig Bestemmelse om de Pligter, der bør paahvile Bortfragteren som Part i Kontraktforholdet til Befragteren (Ladningsejeren).

I nærværende Paragraf omhandles alene Omsorgspligten, medens Bestemmelsen om Bortfragterens Ansvar for Godset findes omhandlet i § 118.

Omsorgspligten strækker sig i Tid fra Godsets Modtagelse til dets Aflevering, hvil-ket stemmer med Sølovens § 142. Melder der sig ikke ved Skibets Ankomst til Los-sehavnen nogen Modtager af Godset, eller forsinker Modtageren Afleveringen af God-set, saaledes at Tiden for Bortfragterens Omsorgspligt derigennem bliver forlænget, kan Bortfragteren dog, om han ønsker det, fri sig for videre Ansvar ved at oplægge Godset under sikker Forvaring, jfr. Forsla-gets §§ 114 og 115.

Det maa ogsaa her nævnes, at den præ-ceptive Regel i Forslagets § 122 om Bort-fragterens Ansvar kun gælder Tiden fra Lastningen til Losningen.

Med Hensyn til Omfanget af Bort-fragterens Omsorgspligt henvises dels til Sølovens §§ 26 og 32 og Forslagets § 72, dels til Konnossementslovens § 3, Punkt 1 og Punkt 2.

Til § 102.

Som allerede omtalt ovenfor ved § 54 har man anset det naturligt, at der tillæg-